

KATE FRANCIS

**CIRCLE
OF
LIARS**

DE FONTEIN

Proloog

De lucht in de bunker smaakte bitter en bedompt. Van die lucht waarvan je denkt: hier ga ik mijn laatste ademtocht nemen, higgend, roepend om hulp terwijl ik probeer met een roestige spijker de tiewraps om mijn polsen door te zagen.

Een gewelfd dak van plaatstaal werd verlicht door een reeks kale lichtpeertjes die provisorisch aan de nok waren vastgespijkerd. Het gezoem van een generator galmde aan alle kanten om je heen en deed de muren trillen. Het was geen plek waar je veel tijd zou willen doorbrengen.

Toch had iemand dat duidelijk wel gedaan.

Aan de ene kant was een klein keukentje met een voorraad kant-en-klaarvoedsels en een Nespresso-apparaat. Een kampeer-wc'tje stond discreet weggestopt achter een plastic gordijn en daarnaast stond een legerbrits. Eronder lagen dumbbells en een pull-upbar keurig op een rijtje.

Verderop werd de muur verlicht door een griezelige, blauwe gloed. Voor een rij geavanceerde monitoren stond een geïmproviseerd bureau. Alle schermen waren aan en toonden kleurige beelden van stukken verlaten woestijn, een groepje roze gebouwen en verduisterde kamers. Op het scherm in het midden was een vintage neonbord te zien dat onophoudelijk aan en uit knipperde en waarvan de letters scherp afstaken tegen de uitgestrekte, lege hemel: MOTEL LOBA, GEEN KAMERS VRIJ.

Alles kon in de gaten worden gehouden. Er verroerde zich nog niets.

Achter het bureau hing een prikbord. Daaraan waren, naast een gekreukt briefje van twintig dollar, acht foto's vastgeprikt: schoolfoto's met een traditionele groene achtergrond. Acht geforceerd glimlachende gezichten, aantrekkelijk en verzorgd. Dit waren geen kinderen meer, die met het hoofd een beetje scheef poseerden voor de camera. Dit waren jongvolwassenen die al met één been buiten de deur van de middelbare school stonden, klaar om de wereld tegemoet te treden. Ze hadden hun hele toekomst nog voor zich.

Bij een van de monitoren knipperde een rood lampje. Er bewoog iets in de hoek van het scherm. Er reed een busje het beeld binnen dat, gevangen in de rode gloed van de zonsondergang, vlak bij het knipperende neonbord stopte. De deur ging open en er stapte een slungelige gestalte uit, gevolgd door een tweede en een derde. Tieners die lachten, elkaar op de hak namen en tassen en rugzakken meesleepten, die kletsten en duwden, zich van geen kwaad bewust.

Hun foto's aan de muur sloegen hen zwijgend gade, glimlachend in het niets, niet in staat iets te zeggen, niet in staat zichzelf te waarschuwen dat ze niet uit die bus moesten stappen, dat ze terug moesten gaan naar waar ze vandaan waren gekomen, dat ze moesten vluchten voor het te laat was.

Een voor een kwamen ze dichterbij, lopend, zich verspreidend over de monitoren, over de woestijn, waarna ze het motel betraden. Bij elke stap floepten rode lampjes aan, werden bewegings-sensoren actief en werden ze op camera vastgelegd. Alles werd stilletjes bijgehouden.

Een luid gekraak doorkliefde de drukkende stilte.

Een eenzame gestalte stond op en kwam tevoorschijn uit de schaduw waar die had zitten toekijken. De blauwe gloed van

de monitoren verlichtte de randen van diens donkere kleren, waardoor diens contouren kortstondig zichtbaar werden: goed-gebouwd, gemiddelde lengte, een grijze hoody met de capuchon omlaaggetrokken tot voor het gezicht.

De gestalte bleef vlak bij het bureau staan en tuurde ingespannen naar de schermen om de jongeren een voor een te identificeren en in gedachten af te strepen tegen de foto's aan de muur. Iedereen was erbij. Allemaal waren ze present.

De gestalte haalde diep adem en liet zich in de bureaustoel zakken. Eindelijk was het zover. Al die lange maanden, al die plannen en voorbereidingen hadden naar dit moment toe geleid en nu was het aangebroken. De eerste zet was gedaan en voorlopig verliep alles volgens plan.

Na 364 dagen was het eindelijk tijd.

Tijd voor wraak.

1 | Ana

364 dagen.

Officieel was het 363 dagen geleden dat Danny Reyes in het ziekenhuis was doodverklaard, maar dat klopte niet. Zijn hart was dan misschien nog een dagje langer blijven kloppen, op gang gehouden door al die apparaten naast zijn bed, maar zelf was hij er allang niet meer geweest.

Ana Reyes had het geweten. Ze had het gevoeld, het exacte moment dat haar tweelingbroer, met zijn knieën opgetrokken liggend op de vloer van de kleedkamer op school, het leven had losgelaten. Te veel pijn om te kunnen verdragen, te weinig over om zich aan vast te klampen. Alsof er iets verslapte, een zacht hikje op het eind van een inademing, en toen was hij er opeens niet meer, zo snel, zo gemakkelijk.

Dat was 364 dagen geleden, en morgen zou het een jaar zijn.

Hiep hiep fucking hoera.

Ana trok haar koptelefoon naar beneden en strekte haar armen om de stijfheid van de lange busreis te verjagen. Ze keek om zich heen naar wat de komende drie dagen haar thuis zou zijn.

Een vintage neonbord torende boven haar uit en knipperde steeds aan en uit, eerst rood, dan geel. Het opzichtige licht vloekte ontzettend met de schitterende zonsondergang boven de woestijn.

Welkom bij Motel Loba.

Het oude, vervallen motel had duidelijk betere tijden gekend,

en die lagen zo te zien ook al ver achter hem.

Twee babyroze vleugels met kamers strekten zich uit aan weerszijden van een parkeerplaats van gebarsten asfalt. Erachter stonden lukraak verspreid een paar eenzame bijgebouwen. Een palmboom hield in zijn eentje de wacht bij een met hekken afgezet zwembad in het midden van het terrein. Er waren geen auto's, geen mensen, geen tekenen van leven, alleen de vlakke, eenzame woestijn, overal om hen heen. De weg die hen hiernaartoe had geleid hield een meter voor het neonbord op. Elk oppervlak was bedekt met rood stof en er groeide onkruid door de barsten heen. Het maakte een nogal postapocalyptische indruk. Het enige wat ontbrak, was een zombie die op jacht was naar een bus vol vers mensenvlees.

Ana slaakte een zucht.

Het verse mensenvlees was tien minuten geleden gearriveerd: zeven rusteloze middelbare scholieren die zich nu door het motel hadden verspreid en het op luidruchtige wijze voor zich opeisten, alsof alles hier aan hen toebehoorde. Het gemakker was al begonnen voor de bus zelfs maar het parkeerterrein op was gereden. Het was absoluut niet het chique hotel dat hun in de uitnodiging was beloofd.

Haar kon het niets schelen. Hier of ergens anders, het maakte toch niet uit.

Er was gewoon geen goede plek om de ergste dag uit je leven te herdenken. De duisternis reisde met haar mee, nu en voor altijd. De locatie was onbelangrijk. Zelfs haar eigen huis, de plek waar ze zich ooit zo gelukkig en veilig had gevoeld, ging nu gebukt onder pijn en verdriet. De herinneringen waren overal: aan de gele keukentafel, in de gedeelde slaapkamer, in het lege bed met het onaangeroerde, donkerblauwe beddengoed. Er lag een holle, gekwelde blik in de ogen van haar moeder en de breuk tussen hen beiden doorkliefde hun gezamenlijke leventje. De gedeelde weten-

schap dat door een ellendige, karma-achtige speling van het lot de betere helft van de tweeling was omgekomen, de stilzwijgende wetenschap dat zij het had moeten zijn.

Hier, in dit afvoerputje van niemandsland, kon ze het allerbelangrijkste in elk geval doen. Ze kon haar moeder de ruimte bieden om te rouwen om haar dode zoon, zonder dat ze naar haar nog levende dochter behoefde te kijken.

Ana ademde diep in.

De woestijnlucht smaakte op de een of andere manier anders, naar zout en salie. De wind waaide over de snel donker wordende vlakke en blies prikkende korreltjes zand en vuil tegen haar benen. De lichtkring van het neonbord verlichtte de grond rondom haar voeten, knipperend als de lichten van een politiewagen, alsof ze haar waarschuwden dat ze uit de weg moest gaan.

Tijd om in te checken. Ze kon zich hierbuiten niet eeuwig blijven verstoppen. Het was maar voor drie dagen, hielp ze zichzelf herinneren. Hoe erg kon het nou zijn?

Ana hees haar weekendtas over haar schouder, keerde met tegenzin de woestijn de rug toe en liep in de richting van de noordvleugel van het motel, naar een stoffig raam met een rood neonbordje dat optimistisch verkondigde:

REC P IE

‘Wat een fucking bouwval!’

Ana kon de stem onmiddellijk plaatsen, want ze had de afgelopen acht uur in de bus haar uiterste best gedaan om die te negeren. Er stonden twee mensen bij de bus en hun harde stemmen galmden over het lege parkeerterrein. Van een afstandje sloeg Ana hen behoedzaam gade. Ze had echt geen zin om bij een van Ellis’ drama’s betrokken te raken.

Ellis Locke was bijna één meter negentig lang, een en al keiharde basketbalspielen. De pointguard dacht dat hij de baas was van de eindexamenklas van het St. Francis. Hij stond bij de deur en torende dreigend boven de gedrongen buschauffeur uit.

‘Er was ons verteld dat dit een uitstapje was naar een luxuëus verblijf in de woestijn,’ schreeuwde Ellis terwijl hij een zwart kaartje onder de neus van de chauffeur duwde. ‘Kijk dan verdomme eens naar de uitnodiging. Dit lijkt niet eens op de foto. Waar is de wellness? Waar zijn de yogatenten en de stallen? Mijn telefoon heeft hier niet eens bereik!’

De chauffeur, een kleine man van middelbare leeftijd met een bekleet grijs uniform dat zich op alle verkeerde plekken om zijn lijf spande, was duidelijk niet erg onder de indruk van het geschreeuw van iemand die jong genoeg was om zijn kleinzoon te zijn.

‘Sorry, knul. Deze “effing bouwval”, zoals jij het noemt, is waar jullie de komende drie dagen logeren.’

‘Geintje, zeker? Dit reisje was de hoofdprijs in onze school-loterij. De hóófdprijs. Vorig jaar zijn ze verdomme naar Palm Springs geweest. Ziet dit eruit als Palm Springs? We zitten hier duidelijk verkeerd.’

De chauffeur haalde een opgerold vel papier uit zijn achterzak en duwde het onder Ellis’ neus. Met een priemende vinger wees hij naar de adresgegevens.

‘Kijk dan zelf. Hier staat ’t, zie je wel? Motel Loba. Hier heb je de kaart. Ik word betaald om jullie hierheen te brengen en dat heb ik gedaan. Als je daar problemen mee hebt, moet je het maar met de school regelen, knul.’

‘En hoe moet ik dat voor elkaar krijgen, Einstein? We hebben hier verdomme geen bereik!’ snauwde Ellis met zijn arrogante, bekakte LA-tongval. Hij griste het vel uit de hand van de chauffeur en begon verwoed te lezen wat er stond. Toen hij niets kon

ontdekken waar hij iets aan had, tikte hij laatsluitend tegen het naamlaatje op de borst van de oudere man. ‘Oké. Benny, toch? Er is hier duidelijk iets helemaal misgegaan. Dit krot is onacceptabel. Ik stel voor dat je die radio van je aanslingert en onmiddellijk een ander verblijf voor ons gaat regelen. Heb je me begrepen?’

Benny trok zijn broek omhoog en maakte zich zo lang mogelijk. Niet dat dat veel indruk maakte.

‘Wat dacht je nou, dat we nog in de jaren negentig leven? Ik heb geeneens een radio, knul. Ik heb een telefoon, net als iedereen. Dus als jij gvd geen bereik hebt, heb ik gvd ook geen bereik.’ Benny grinnikte luid, maar dat ging al snel over in een rochelende rokershoest.

Ana liep door en onderdrukte een glimlach. Benny de buschauffeur beet tenminste van zich af. Ellis was weer lekker op dreef met zijn koning-van-de-jungle-act en zou er waarschijnlijk pas mee ophouden als hij zijn zin had gekregen. Het leed geen twijfel dat Ellis zich kon gedragen als een verwend prinsje, maar vreemd genoeg had Ana ergens toch een zwak voor hem. Ja, hij was een eikel, én rijk, én hij meende overal recht op te hebben.

Aan de andere kant: Danny was dol op hem geweest. Dat telde toch mee.

De mooie mensen, Danny’s vrienden, hadden de *rec p ie* overgenomen. Ze schuilden in de schaduw van het oude motelgebouw voor de namiddaghitte.

Jade Clark poseerde op een versleten en gebarsten bank van roze nepleer en zat vrolijk selfies te maken, terwijl haar vriendje, Jax Patel, met zijn telefoon hoog in de lucht vlak voor haar neus heen en weer paradeerde, op zoek naar een paar streepjes bereik. Hun designertassen en dure merkkleding vloekten enorm met de sjofele, gedateerde omgeving. Het leek wel of *Vogue* een fotoshoot hield in een vuilcontainer.

Alex Cabrera zat bij het raam met zijn gitaar rechtop naast zich. Hij keek op naar de deur toen Ana binnenkwam en tuurde naar haar door het dikke gordijn van zwart haar voor zijn gezicht. Hij leek zich niet helemaal lekker te voelen. Zijn gewoonlijk zo gebruinde huid was onnatuurlijk bleek.

Wagenziekte. Dat wist Ana. Ze kende hem door en door.

Tenminste, vroeger. Ervóór.

Snel wendde ze zich af om de herinneringen een halt toe te roepen voor ze haar konden overweldigen. Ze liep naar de receptiebalie.

De hoop dat ze snel zouden kunnen inchecken vervloog toen ze om zich heen keek. Er klopte echt iets niet aan deze tent. De balie zelf was een overblijfsel uit de jaren tachtig: gebloemd, roze, finer met panelen van donker hout. Er hingen kerstversieringen aan de vergeelde plafondtegels, ook al was het al april, en alles was bedekt met een dikke laag stof. Achter de balie was een gebarsten glazen deur die zo te zien naar een verlaten kantoor leidde.

Op het krijtbord achter de balie was met de hand een boodschap geschreven:

MOEST WEG VOOR DRINGENDE FAMILIEKWESTIE

– GRAAG ZELF INCHECKEN

Ana vroeg zich af wanneer die dringende familiekwestie zich had voorgedaan: in 1985? Het kon gewoon niet dat dit motel nog in bedrijf was.

‘Laat dat inchecken maar zitten. Er is hier niemand. Het is echt helemaal verlaten.’ Jade keek snel even naar Ana. ‘We zitten duidelijk verkeerd. Ellis is naar de chauffeur gegaan om het recht te zetten.’ Ze slaakte een diepe zucht, alsof ze het leven moe was, en bestudeerde haar nagels. Jade had het tot een kunst verheven

om altijd en overal verveeld te klinken. Enthousiasme was iets voor de mindere goden.

‘Ik heb hier niet eens bereik,’ mompelde Jax, terwijl hij met zijn telefoon naar Jade gebaarde. ‘Dit is gewoon één grote witte vlek.’

‘Serieus? Mag je jezelf eigenlijk wel een motel noemen als je niet eens wifi hebt? Zijn daar geen regels voor?’ vroeg Jade monotoon. Ze ging rechtop zitten, zodat haar volmaakt gestijlde haar in een schitterende goudglanzende boog over haar rug streek. ‘Waar blijft Ellis toch? Maar echt, ik moet serieus douchen.’

‘Maak je geen zorgen, babe.’ Jax schonk haar zijn charmantste glimlach. ‘Ellis zegt dat hij het wel zal regelen. We zijn hier vast zo weer weg.’ Hij hield zijn schattige hoofd scheef en grijnsde naar de camera op zijn telefoon. ‘Oké, *hey guys*, ik zit nu dus in een of ander griezelig, verlaten motel...’

Jade rolde met haar ogen en keek om zich heen, op zoek naar een nieuwe bron van vermaak, en richtte haar pijlen op Alex.

‘Ik verveel me dood. Speel eens iets voor me, Alex,’ zei ze op vleierende toon terwijl ze zich voorover op de bank liet vallen en zich over de volle lengte drapeerde.

Ana voelde een steek van iets ongemakkelijks. Ze haatte het dat Alex was overgelopen naar de vijand, dat hij nu bij de populaire kliek hoorde, werd uitgenodigd voor de beste feestjes en tijdens de lunch bij de coole lui mocht zitten. Dat was niets voor de Alex die zij kende, de lieve, aardige jongen die in het appartement naast haar woonde.

Danny’s beste vriend.

‘Als we hier dan toch vastzitten, moet ik worden opgevrolijkt.’ Jade gluurde over de rug van de bank naar Alex en pruilde als een peuter in een winkelwagentje. ‘*Pleeeeeease*.’

Zeg nee, zond Ana hem toe. Zeg dat je wagenziek bent. Zeg gewoon nee. Ze wilde niet toezien hoe Alex voor Jade Clark speelde,

voor haar optrad alsof ze hem had ingehuurd voor een feestje.

Alex voelde zich zo te zien nog steeds ellendig, maar toch reikte hij langzaam naar zijn gitaarkoffer. Heel even keek hij op en bleef zijn blik op Ana rusten.

Ze slikte en wendde vlug haar blik af. Haar wangen werden rood. Het was alsof ze nog steeds op school waren: alle beschikbare lucht werd opgeslokt door de *royals* van het St. Francis. Ze hadden deze hele reis al naar zich toe getrokken: het busje, het motel... Alex... en alle anderen mochten alleen maar vanaf de zijlijn toekijken. Sommige dingen veranderden nooit.

‘Ik, eh... ga maar eens even kijken of er een vaste lijn is... of zoiets...’ mompelde Ana tegen niemand in het bijzonder terwijl ze naar het kantoortje toe liep. ‘Voor het geval we iemand moeten bellen... over de vergissing... of weet ik veel...’

Alles om hier weg te kunnen.

Het kantoortje oogde al net zo verlaten als de receptie. Stofdeeltjes zweefden loom door de maffe lucht, verlicht door de streepjes avondlicht die door de luxaflex naar binnen schenen, en daalden neer op de rijen archiefkasten langs de muren.

Ana keek om zich heen, maar er viel weinig te ontdekken. Afgezien van een vierkante, gedateerde computer op het bureau was het kantoor eigenlijk helemaal leeg. Op elk oppervlak lag een dikke laag stof. Ze liep naar het bureau. Als er kabelinternet was, konden ze in elk geval naar de school e-mailen. Ze tikte op het oude toetsenbord en zette toen de monitor aan met de knop aan de achterkant, hopen op een teken van leven, maar er gebeurde niets.

In de receptie klonken muzieknoden, akkoorden. Alex was zijn gitaar aan het stemmen, bijna klaar om Jade te vermaken. Ana zou willen dat ze de deur achter zich had dichtgedaan.

Waar hangt Raya nou weer uit, dacht ze geërgerd. Ze waren met z'n zevenen op reis gegaan, maar Raya Mori was de enige met wie ze ook maar enigszins bevriend was. Tenminste, vóór de brand. Het afgelopen jaar hadden ze maar weinig tijd samen doorgebracht. Het was gewoon te lastig, te verdrietig geweest. Voorspelbaar genoeg was Raya verdwenen zodra ze waren aangekomen. Ongetwijfeld zat ze samen met Caden Loftus, de huisdealer van het St. Francis, ergens achter een gebouw te blowen. Waarschijnlijk wilden ze de verloren tijd inhalen en met een knaller aan hun vakantie beginnen. Dit uitstapje was al ongemakkelijk genoeg. Als haar enige vriendin de hele tijd ergens anders uithing, zou het pas echt ellendig worden.

Ana draaide zich met een zucht om en wilde al weggaan, maar toen zag ze een roze rechthoekje op de hoek van het bureau liggen. Ze raapte het op. Het was een envelop, gericht aan de leerlingen van het St. Francis.

Dus ze werden toch verwacht.

Even kwam ze in de verleiding om de envelop open te scheuren, maar toen bedacht ze zich. Ze zou het aan Ellis en de anderen overlaten. Zij waren immers degenen die hier pertinent niet wilden blijven. Dan mochten zij het ook oplossen. Het enige wat zij wilde was zich gedeisd houden en de komende dagen onder de radar blijven. Ze zou de envelop aan hen geven en daarna Raya opgraven uit het gat waarin ze zich had verstopt, waar dat ook mocht zijn.

Toen ze terugliep naar de receptie, zag ze tot haar opluchting dat Jade haar belangstelling voor Alex was kwijtgeraakt en droevig naar haar onbruikbare telefoon zat te staren. Jax zat op zijn hurken op de vintage linoleumvloer artistieke foto's te maken. Alex, met zijn gitaar op zijn knie, blikte in haar richting.

'Ik, eh... Ik heb deze in het kantoortje gevonden,' zei Ana met

de envelop in de lucht. Niemand reageerde. ‘Het is een of andere brief, gericht aan ons. Dus kennelijk zijn we toch op de goede plek.’

Nu keken de anderen wel op.

‘Heb je hem opengemaakt?’ Jade keek voor het eerst lichtelijk geïnteresseerd. Ze liet zich loom van de bank rollen en liep op Ana af. ‘Wat staat erin?’

‘Ik heb hem nog niet opengemaakt. Ik wilde all-’

Die zin maakte Ana niet meer af.

Eerst was er een helwitte lichtflits, vrijwel meteen gevolgd door een oorverdovende knal die het hele gebouw op zijn grondvesten deed schudden. De ruiten trilden, de deur vloog met een klap open, wolken stof en pleisterwerk vielen van het plafond.

Ana kromp ineen en liet zich naast de balie op de vloer vallen, waarbij ze instinctief met beide handen haar hoofd beschermde.

Een paar tellen lang durfde ze zich niet te verroeren. Haar hoofd tolde. Wat was er nou gebeurd? Ze luisterde met ingehouden adem terwijl het stof als een dikke deken neerdaalde op de vloer en op haar kleren. Haar hart ging als een razende tekeer.

Wat gebeurde er nou net?

Een kuch bracht haar bij zinnen.

Alex.

Ze krabbelde overeind, keek om zich heen, zag hem. Hij zat bij het raam op de vloer het stof van zijn kleren te kloppen. Hun blikken kruisten elkaar. Zijn gezicht straalde schrik uit, en nog iets, iets bekends, iets wat haar deed denken aan vorig jaar. Het gebeurde allemaal opnieuw.

Die blik was alles wat ervoor nodig was: het was alsof iemand haar stevig heen en weer had geschud om haar wakker te maken. Opeens stonden al haar zintuigen op scherp.

Alex mankeerde niets. Ze zag Jade en Jax hoestend in het rond strompelen. De receptie stond nog en alles was nog intact. De

explosie had buiten plaatsgevonden, op het parkeerterrein.

Ze rende om de balie heen en door de open deur naar buiten, op de voet gevolgd door Alex. De woestijnlucht golfde van de hitte toen ze zich omdraaiden naar een immense, zwarte rookwolk die hoog boven hen uittorende. Aan de voet ervan konden ze nog net een brandend karkas van verwrongen metaal onderscheiden. Vlammen likten aan het geraamte.

De adem stakte Ana in de keel toen ze het knetterende, alles-verslindende vuur zag. Alex kwam naast haar staan. Langzaam draaide ze zich naar hem om, en in zijn ogen zag ze haar eigen schrik weerspiegeld.

Ze wisten allebei wat dit betekende. De bus was er niet meer. Het voertuig dat hen naar huis had kunnen brengen, was er niet meer.

Boven hun hoofden knipperde het neonbord hen dwars door de vette rook heen toe. De rode en gele lampen verlichtten de randen van de donkere wolk, aan en uit, telkens weer... Eindeloos.

Welkom in Motel Loba. Geen kamers vrij. Wij wensen u een aangenaam verblijf...

2 | Ellis

Wat de fuck?

Het ene moment liep Ellis nog in de richting van de receptie. Het volgende moment klapte een muur van hete lucht zo hard tegen zijn rug dat hij van de grond werd getild en op zijn gezicht in het zand terechtkwam. Zijn oren tuitten en hij kon de verzen-
gende hitte nog voelen op zijn huid.

Hij kende dat gevoel, van een jaar geleden, toen hij op het basketbalveld had staan toekijken terwijl de gymzaal om hem heen in brand vloog en de vlammen zich razendsnel over het plafond verspreidden. Hij voelde diep in zijn borstkas iets verstrakken, een harde knoop zo groot als zijn vuist. Angst misschien? Schrik? Wie zou het zeggen? Het waren allemaal maar woorden. Het was vooral het gevoel dat hij zich herinnerde, die zuiver fysieke gewaarwording dat er gevaar dreigde.

Hij mankeerde niets, hield hij zichzelf streng voor. Hij leefde nog. Instinctief wreef hij over zijn schouder. Het ruwe web van littekens dat hij had overgehouden aan de brandwonden op zijn rug was nog steeds gevoelig. Zelfs na een jaar voelden de zenuwuiteinden nog rauw aan.

Verman je, sprak hij zichzelf toe. Niks aan de hand. Sta op, verdomme.

Hij hoorde een stem. Er kwam iemand aan.

‘Jezus... Ellis, is alles goed?’ Handen reikten naar hem, handen

met zwarte nagels. Raya Mori. Hij weerde haar ruw af.

‘Niks... aan de hand,’ wist hij uit te brengen. ‘De chauffeur... Die was daarachter ergens...’ Ellis gebaarde in de richting van de bus. Hij had even een paar tellen nodig. Alles draaide nog om hem heen.

Dikke, grijze rookwolken stegen op van de restanten van de bus. Diep in de schaduw ervan bewoog een donkere gestalte langzaam in hun richting: Benny.

Ellis keek toe terwijl Raya op hem afrende. Hij kon ook iemand anders onderscheiden, een forse gestalte. Caden misschien? Samen pakten ze de chauffeur beet en sleepten ze hem naar een plek op veilige afstand van de vlammen.

Benny hoestte aan één stuk door, maar leek verder niet gewond. Hij liet zich slap op de grond zakken, met zijn handen aan weerszijden plat op de grond en zo’n geschrokken uitdrukking op zijn rode gezicht dat het bijna komisch was.

‘M’n... m’n bus!’

‘Gaat het wel? Ben je gewond?’ Raya knielde met haar hand op zijn schouder naast hem neer. Caden hing een beetje onhandig bij hen rond en schuifelde nerveus met zijn voeten. Benny mankeerde duidelijk niets en genoot met volle teugen van alle aandacht.

‘Ja, ja. Het gaat heus wel... maar m’n bus! Wat moet ik nou? Dit gaat me m’n baan kosten, zekers te weten.’ Het weinige haar dat hij nog had stond rechtovoreind en zijn gezicht en handen waren bedekt met as.

De eerste schrik begon nu weg te trekken bij Ellis en maakte plaats voor een golf van pure woede. Hoe had dit kunnen gebeuren? Hij had wel dood kunnen zijn!

‘Dit hóort je verdomme ook je baan te kosten,’ mompelde hij. ‘Bussen ontploffen heus niet zomaar uit zichzelf, of wel soms? Een paar minuten eerder en we waren allemaal dood geweest.’ Dit

móést wel iemands schuld zijn. Iemand had dit op zijn geweten. Zo werkte het in Ellis' wereld. Nare dingen overkwamen hem niet zomaar.

'Ellis, laat die man met rust,' snauwde Raya. 'We weten helemaal niet wat er is gebeurd. Misschien is de bus tijdens het rijden oververhit geraakt of zo? Je hoeft verdomme niet meteen Benny uit te kaffen. Hij was bijna dood geweest.'

'Ik was verdomme ook bijna dood geweest!' Ellis balde krampachtig zijn vuisten. Hij mocht Raya Mori niet. Zo simpel was het. Hij had haar voor haar transitie al niet gemogen, met haar belachelijke bloempotkapsel en shorts. En nu mocht hij haar nog steeds niet met haar korte zwarte haar, zwart aangezette ogen en piercings die gewoon verboden zouden moeten worden. Emo-heks.

Zijn woede dreigde nu over te koken, dat kon hij voelen. Nu hij van de eerste schrik was gekomen, nam de adrenaline het over. Zijn zelfbeheersing dreigde hem te ontglippen.

De anderen kwamen vanuit de receptie aangerend. Hij vermande zich. Dit was niet het juiste moment om zich te laten gaan.

Denk aan vader in de rechtbank, hield hij zichzelf voor. Hij riep het beeld op van de kalmte en de zelfbeheersing van zijn ronduit magistrale vader, Grant Locke, de briljante strafrechtadvocaat die door de rechtszaal sloop, alles onder controle had, ieders aandacht opeiste. Hij was magistraal, als een levensechte Avenger, op de rauwe grens tussen knap en wreed.

Beheers je. Wees net als vader. Hij reikte naar zijn duur uitziende Rolex en streek over het gladde glas van de wijzerplaat.

Inmiddels waren de anderen gearriveerd, compleet hysterisch. Jade was luidruchtig in paniek. Jax filmde alles. Danny's tweelingzus en Alex drentelden om de buschauffeur heen, die raaskalde over zijn 'arme ouwe bus'. Ellis sloot zich voor iedereen af en luis-terde maar half terwijl ze hun schrik verwerkten. Hij keerde hun de

rug toe en keek toe terwijl de brand langzaam minder hevig werd, tot zijn hartslag weer normaal was en de paniek was weggetrokken.

Nu het directe gevaar was geweken, drong de realiteit van hun situatie merkbaar tot iedereen door. Een voor een werden ze stil. Ellis knikte bij zichzelf en strekte zijn handen. Hij twijfelde er geen moment aan wie er hier de baas was. Benny, de enige aanwezige volwassene (en die term gebruikte hij zeer losjes), was duidelijk niet eens in staat om voor zichzelf te zorgen, laat staan voor zeven tieners die met een ontplofte bus vastzaten in een verlaten motel. Nee, het was tijd om in actie te komen. Deze situatie vroeg om een echte leider en Ellis was er klaar voor.

Hij draaide zich om naar de rest van de groep.

‘Is er iemand gewond?’ Hij beschikte over een natuurlijk, vanzelfsprekend overwicht en dat wist hij. Niemand zei iets, sommigen schudden het hoofd. ‘Oké, mooi. Is iedereen aanwezig?’ Hier en daar werd er geknikt. Hij keek om zich heen om het nog even te controleren. Zeven tieners, plus Benny. Iedereen was present.

‘Ellis, wat moeten we nu?’ Jade klopte haar piepkleine Lululemon-shorts af en bekeek zichzelf met behulp van de camera in haar telefoon. Op haar zorgvuldig gecultiveerde perfectie was weer niets aan te merken nu de eerste schrik was weggetrokken. ‘Serieus. Hoe komen we nu thuis? We kunnen niet eens een Uber bellen. Dit is echt kut!’

Er werd instemmend gemompeld.

‘Voorlopig kunnen we weinig doen. De bus is weg, het is bijna donker en het dichtstbijzijnde stadje is mijlenver hiervandaan. We kunnen blijven zoeken naar bereik, maar ondertussen kunnen we net zo goed inchecken en er in elk geval vannacht het beste van maken.’ Hij hield het simpel en overtuigend. De appel valt niet ver van de boom.

‘Wacht, je bedoelt toch niet dat we hier vannacht blijven?’ vroeg

Jax. Er vlamde paniek op in zijn mooie groene ogen. 'Ik moet vandaag uploaden. Maar echt.'

Het koor zwol aan.

'Ik ga hier echt niet blijven,' zei Jade beslist. 'Het is hier hartstikke smerig en...'

'... er is geen wif,' voegde Jax er weinig behulpzaam aan toe.

'Geen eten,' bromde Caden.

'Heeft iemand *Psycho* gezien?' vroeg Raya met een grijns.

'Oké, zo kan-ie wel weer!' blafte Ellis. Hij keek om zich heen naar de verwachtingsvolle gezichten. 'We hebben geen keus, of wel soms? Of jullie het nu leuk vinden of niet, we zullen hier wel moeten blijven, in elk geval voorlopig. Morgenochtend vertrekken we. Is dat duidelijk?'

Er klonken schoorvoetend instemmende geluiden.

'Zo oneerlijk,' mopperde Jade bij zichzelf.

'Godsamme, Jade,' snauwde Ellis. Zijn laatste beetje geduld was op. 'Doe effe normaal. Het is niet mijn schuld dat de chauffeur ons naar het verkeerde motel heeft gebracht...'

Benny protesteerde halfslachtig en binnensmonds.

'Nou... we zijn hier wel degelijk goed,' klonk een klein stemmetje. Het was Danny's tweelingzusje, zijn saaie schaduw. Hoe heette ze ook alweer? Emma? Anna? Ellis kon het zich werkelijk niet herinneren en het kon hem ook weinig schelen.

'Wat moet je, Danny's zus?' vroeg hij op scherpe toon. Ze kromp een beetje ineen onder zijn boze blik.

'Nou ja... Ik heb iets gevonden.' Ze stak een roze enveloppe naar hem uit. 'Deze lag in het kantoortje achter de receptie. Het is aan ons gericht. Iemand verwacht ons.'

Ellis keek haar woedend aan. Hoewel ze saai, stil en volkomen irrelevant was, had ze toch iets. Er zat iets in haar ogen, in haar stem, misschien in de manier waarop ze haar hoofd omdraaide,

wat kortstondig aan Danny deed denken. Het was als een nabeeld, een levende herinnering.

Hij griste de envelop uit haar hand en zag de kenmerkende littekens op haar handpalm. Hij was niet de enige die door het vuur was getekend. Snel keerde hij haar zijn rug toe terwijl hij de envelop openscheurde, want hij wilde alles liever zien dan haar.

In de envelop zat een kaartje met een afbeelding van roze rozen die baadden in een ziekelijk, geel licht. Het zag er volkomen onschuldig uit, zij het een tikje ordinair. Toen hij het kaartje opvouwde, viel er een briefje van twintig dollar op de grond. Hij bukte om het op te rapen.

Er trok een schaduw over zijn gezicht.

‘Wat is het nou?’ vroeg Jade ongeduldig. Haar stem klonk ietsje minder verveeld dan anders.

Ellis wreef over zijn gezicht en stak toen langzaam het kaartje in de lucht, zodat iedereen het kon zien. Aan de binnenkant was een standaardtekst afgedrukt: HOERA, 1 JAAR! Met de hand was er een boodschap onder geschreven: ALLEEN DE WAARHEID ZAL JE BEVRIJDEN.

‘Serieus?’ Jade trok vol verwarring haar neus op. ‘Wat betekent dat nou weer? En hoezo “Hoera, 1 jaar”? Hoera? Sorry, maar dat is gewoon gestoord.’

Daar zei ze wat. Morgen was het exact een jaar na de brand. Als iemand wist dat ze op het St. Francis zaten, dan wist diegene ongetwijfeld ook over de brand, over de sterfgevallen, nietwaar?

Ellis keek om zich heen naar de bezorgde gezichten. ‘Hoor eens, ik weet het niet. Het is niks. Waarschijnlijk was dit het enige kaartje dat er zo kort van tevoren te krijgen was.’ Opeens wilde hij weg bij de smeulende bus en bij deze idioten. Hij gaf het kaartje terug aan Danny’s zus en liet het briefje van twintig discreet in zijn zak verdwijnen. Zijn handen begonnen nu een beetje te beven. Nog

voor het iemand kon opvallen, sloeg hij zijn armen stevig over elkaar. Hij mocht geen zwakte tonen. ‘Kom, we gaan inchecken. Wie het eerst komt, die het eerst maalt,’ voegde hij eraan toe.

Dat bracht iedereen in beweging. Jade greep Jax bij de hand en lanceerde zichzelf zowat in de richting van de receptie, op de voet gevolgd door de anderen.

Ellis wachtte tot ze allemaal weg waren en draaide zich om om naar de bus te kijken. Rode sintels gloeiden achter de holle ramen, als een rij vurige ogen die hem aanstaarden. Heel eerlijk gezegd wist hij niet wat er allemaal gebeurde. Misschien was de bus inderdaad oververhit geraakt. Misschien was het motel gewoon een goedkoop staaltje oplichterij en was het kaartje een ongelukkig toeval. Misschien was er voor al die dingen een volkomen logische verklaring. Alleen... het voelde niet goed.

Met zijn hand in zijn zak speelde hij afwezig met het briefje van twintig. Hij trok aan de randjes en slikte zenuwachtig.

Het was wel duidelijk dat iemand hen hier wilde hebben. Zij wisten niet waarom en moesten dus maar improviseren. Er was echter geen ontkomen aan: voorlopig zaten ze vast in Motel Loba. Misschien zou morgen alles duidelijk worden, maar voorlopig, vanavond, speelden ze mee met iemands spelletje, en dat zonder dat ze de regels kenden.

Oorspronkelijke titel: *Circle of Liars*

Verschenen in Engeland bij Usborn Publishing Limited, Usborn House

© 2025 Kate Francis

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding: Daniel Prasad

Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7975 4 (e-book 978 90 261 7976 1)

NUR 284, 285